

Janox

Hommage a Szabolcska M.

Kedves M.! Hogy levelem megtalál,
semmi kétség; légyen akár halál,
mely elválaszt Tőled. Nem feledtünk,
olyan vagy, mint a kék ég felettünk.

Sajnos, ismeretlenül nevezlek
néven, azt hiszem, tán így eveznek
fenn a felhők, éppen úgy, mint régen,
messze, fenn a magos felhőégen.

És nem így van-é? No látod, ember,
Ím a való, nincs itt vita, sem per,
Mit szívével lát az ember, úgy van,
Virágban a szépség, nem a húgyban!

Verseid százak kacagták ki, mert
gaz, csibész K. úr visszaélni mert
neveddel, de te túrted csendesen.
Hogy tehetted ezt velünk, kedves M.?

Szóra nem nyitottad ajkad, akkor
sem, mikor úgy tért vissza ez agg kor
hozzád, hűtelen, költőfejedelem,
Hogy nem gondolt, ó, tenfejdeddel, M.!

Az maradsz, a versek ihletője,
Fel nem ér átokkal illetője
Nagy poézisednek, hozzád, Jóság,
Mind irígység, gánacs, nebánts-hiúság!

Mindhiába cselszövés és átok,
Mesterünk maradsz, szívedbe látok,
Csend van ott és hull a hó, ám e nem
Érdemtelen, kár a szó. Ámen, M.